

SARAH MORGAN

Nachten in New York

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2016 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *Sleepless in Manhattan*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Harlequin
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: Harlequin
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0017 6
ISBN 978 94 027 5367 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar
van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij
het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Als je de ladder op klimt, is er altijd wel iemand die onder je rok kijkt. – Paige

‘Promotie, mijn lievelingswoord. Jullie hebben geen idee hoe lang ik hierop heb gewacht.’ Paige Walker liep in de forenzenstroom achter haar vriendinnen Eva en Frankie aan de trappen van de metro op, de blauwe lucht en het zonlicht tegemoet. De wolkenkrabbers van Manhattan torenden boven haar uit, een woud van staal en glas, blinkend in de felle ochtendzon, de ene nog hoger naar de hemel reikend dan de andere. Het Empire State Building, het Rockefeller Center. Hoger, groter, beter. Kijk naar mij, leken ze te zeggen.

Paige keek ernaar en glimlachte. Vandaag was het zover. Zelfs het weer werkte mee.

New York was de meest bruisende plek op aarde. Ze hield van de levendigheid, de dynamiek, de belofte die de stad in

zich droeg. Direct na haar afstuderen had ze een baan gevonden bij Star Events, en toen haar twee beste vriendinnen er ook nog waren komen werken, had ze haar geluk al helemaal niet op gekund. Het was altijd haar droom geweest om voor een grote onderneming met het hoofdkantoor in Manhattan te werken. De energie van de stad drong als een adrenaline-shot haar aderen binnen en vulde haar van top tot teen. Hier kon ze zijn wie ze maar wilde. Ze kon gewoon haar leven leiden zonder dat iemand haar vijftwintig keer per dag vroeg hoe ze zich voelde. In het hectische New York City hadden mensen het te druk met zichzelf om aan anderen te denken. Contacten waren altijd oppervlakkig. Ze ging op in de massa, en dat beviel haar prima.

Paige wilde niet opvallen. Ze wilde niet anders of speciaal zijn. Ze wilde niet een toonbeeld van moed zijn. Ze wilde anoniem zijn, normaal, wat dat dan ook was. En hier in New York was dat eindelijk gebeurd. De chaos van de stad bood een bepaald soort privacy. Alles bewoog ook sneller.

Alles, behalve haar vriendin Eva, die geen ochtendmens was. Met een geeuw zei ze: 'Promotie? Nee. Liefde is denk ik mijn lievelingswoord. Of misschien seks, wat daarna het fijnste is. Denk ik. Ik heb het al zolang niet gehad dat ik het me nauwelijks kan herinneren. Volgens mij weet ik niet eens meer hoe het moet. Als ik ooit weer in bed beland met een man, moet ik er de handleiding bij pakken. Waarom wil niemand in Manhattan een relatie? Ik wil geen losse flirt. Ik wil iemand voor altijd. Als eenden het kunnen, waarom wij dan niet?' Ze bleef staan om haar veters te strikken, en haar zachte blonde lokken vielen naar voren, net als haar welgevormde borsten. Een man die haar tegemoet liep, bleef met open

mond staan kijken, en vier andere mannen botsten tegen hem aan.

Om een file te voorkomen, greep Paige Eva bij haar arm, en ze trok haar opzij. 'Je bent een gevaar voor je omgeving.'

'Ik kan er toch niets aan doen dat mijn veters losgaan?'

'Jouw veters zijn niet het probleem. Het probleem is dat half Manhattan nu weet dat je in tijden geen seks hebt gehad.'

Frankie ging beschermend voor haar staan. 'En dat die bankiers nu in de rij staan om je geweldige vermogen in hun handen te houden,' voegde ze eraan toe. 'En dan heb ik het niet over je geld. Kom maar overeind, schone slaapster. Ik maak die veter wel even vast.'

'Ik heb geen geld, maar daarom lig ik 's nachts ook niet te piekeren over opbrengsten en rentestanden. Dat is dan weer een voordeel.' Eva kwam overeind en wreef in haar ogen. Vóór tien uur 's ochtends kon ze nauwelijks uit haar ogen kijken. 'Je hoeft mijn veters niet te strikken. Ik ben geen zes meer.'

'Toen je zes was, was je niet zo dodelijk als nu. Het lijkt me veiliger dat ik het doe. Ik heb geen décolleté waar een waarschuwing voor de volksgezondheid op zou moeten zitten, en ook geen brein dat niet filtert wat er wel en niet uit mijn mond komt. Ga eens opzij. Dit is New York City. Het is hier bijna een misdaad om de forenzenstroom te blokkeren.'

Eva hoorde de geïrriteerde toon in Frankies stem. 'Het is echt niet strafbaar om in de weg te staan. Wat heb jij vandaag?'

'Niets.'

Paige en Eva keken elkaar aan. Ze wisten allebei dat 'niets' in dit geval 'iets' betekende en dat ze maar beter niet konden

aandringen. Frankie vertelde iets wanneer zij er klaar voor was, en dat was meestal nadat ze het een tijdje opgekropt had.

‘De forenzenstroom blokkeren kan als een provocatie worden opgevat,’ zei Paige. ‘En ze was vroeger trouwens ook al dodelijk. Weet je nog, op haar achtste verjaardag, toen Freddie Major dreigde om Paul Matthews te lijf te gaan als ze niet met hem wilde trouwen?’

‘Freddie Major.’ Frankie glimlachte bij de herinnering. ‘Ik heb wel eens een kikker onder zijn T-shirt gestopt.’

Eva rilde. ‘Wat een gemeen kind was jij.’

‘Ik ben gewoon niet goed met mannen. Van welke leeftijd dan ook.’ Frankie gaf Eva haar blikje frisdrank. ‘Hou even vast. Als je het weggooit, ben ik je vriendin niet meer.’

‘Je bent al meer dan twintig jaar mijn vriendin. Ik denk dat onze vriendschap het wel overleeft als ik je cola weg zou gooien.’

‘Ik denk het niet.’ Frankie hurkte voor haar neer. ‘Iedereen heeft zijn zwakheden. De mijne is ongezond eten.’

‘Cola is toch geen ontbijt! Jouw eetgewoontes zijn levensbedreigend. Waarom mag ik niet een lekkere groentesmoothie voor je maken?’ smeekte Eva.

‘Omdat ik graag mijn ontbijt binnen wil houden, en mijn eetgewoontes zijn minder levensbedreigend dan jouw kledinggewoontes. Bovendien had ik gewoon geen zin in ontbijt vandaag.’ Frankie strikte de veters van Eva’s felgroene All Stars, terwijl de mensen langs hen heen dromden om zo snel mogelijk hun bestemming te bereiken. ‘Waarom leg je er geen dubbele knoop in, Eva?’

‘Omdat ik nog sliep toen ik me aankleedde.’

Frankie stond op, pakte het blikje weer uit Eva's hand en gooide haar vlamme haren over haar schouders. 'Au!' Ze zette haar bril recht en keek woedend naar de rug van een man in een pak. 'Wil je de volgende keer even waarschuwen als je iemand in zijn ribben port met je aktetas!' Ze vloekte binnensmonds en wreef over haar ribbenkast. 'Soms wil ik gewoon weer in een dorp wonen.'

'Dat meen je niet. Zou je ooit terug willen naar Puffin Island?' Paige hing haar tas om haar andere schouder. 'Ik echt nooit, zelfs niet als ik in de metro sta en fijn geperst word. Niet omdat het geen mooi eiland is, maar het is... een eiland.' Ze had altijd het gevoel gehad dat ze door het water van Penobscot Bay afgesneden werd van de rest van de wereld, en gesmoord door ouderlijke bezorgdheid. 'Ik woon het liefst ergens waar mensen niet elk detail van mijn leven kennen.' Soms had het geleken alsof ze door het hele dorp werd opgevoed. Iedereen bemoeide zich met haar. Paige, waarom heb je geen trui aan? Paige, ik zag dat je weer met de helikopter naar het ziekenhuis moest, arme schat.

Ze had zich gevangen gevoeld, alsof iemand haar in een houdgreep hield waar ze onmogelijk uit kon ontsnappen. Alles in haar leven stond in het teken van gezond blijven, beschermd blijven, tot ze de vraag die haar tijdens haar hele jeugd bezighield wel wilde uitschreeuwen: wat had het voor zin om in leven te zijn als je niet mocht léven?

Verhuizen naar New York City was het beste en spannendste wat haar ooit was overkomen. De stad leek in niets op Puffin Island, en dat vond Paige er juist zo geweldig aan.

Frankie fronste haar wenkbrauwen. 'We weten allemaal dat ik nooit meer terug kan naar Puffin Island. Ik word daar

gelyncht. Er zijn een paar dingen die ik mis, maar wat ik zeker niet mis, zijn al die boze blikken omdat mijn moeder weer een affaire had met een man die niet van haar was.' Ze veegde een lok uit haar ogen en dronk haar blikje leeg. Haar blik straalde woede, frustratie en verdriet uit, en haar knokkels werden wit toen ze het lege blikje fijnkneep. 'In Manhattan zijn er tenminste een paar mannen met wie mijn moeder nog niet naar bed is geweest. Hoewel weer eentje minder dan gisteren.'

'Alweer?' Eindelijk begreep Paige waarom haar vriendin zo humeurig was. 'Heeft ze je geappt?'

'Nadat ze veertien keer had proberen te bellen.' Frankie haalde haar schouders op. 'Je vroeg waarom ik geen zin had in ontbijt, Eva. Ze zei dat hij achtentwintig was en haar keihard genomen had. Bij dat soort details verlies ik mijn eetlust.' Haar spottende toon kon niet verhullen hoezeer het haar raakte, en Paige stak haar arm door die van Frankie.

'Het duurt vast niet lang.'

'Natuurlijk niet. De relaties van mijn moeder duren nooit lang. Maar in de tijd dat ze bij hem is, zal ze hem flink wat geld weten af te troggelen. Niet dat ik met hem te doen heb. Het is net zo goed zijn schuld als die van mijn moeder. Waarom kunnen mannen hun gulp niet dichthouden? Waarom zeggen ze nooit nee?'

'Er zijn zat mannen die nee zeggen.' Paige dacht aan haar eigen ouders en hun lange, gelukkige huwelijk.

'Niet de mannen die mijn moeder aan de haak slaat. Mijn grootste angst is dat ik er op een dag eentje tegenkom bij een evenement. Stel je voor. Misschien moet ik mijn naam veranderen.'

‘Je komt ze echt niet tegen. New York City is groot.’

Eva greep Frankie bij haar andere arm. ‘Ooit wordt ze verliefd en dan komt hier een eind aan.’

‘Hou toch op. Zelfs jij kunt dit niet romantiseren. Liefde heeft hier niets mee te maken,’ zei Frankie fel. ‘Mannen zijn gewoon mijn moeders broodwinning. Ze is CEO van de bv PMK, oftewel Pluk Mannen Kaal.’

Eva zuchtte. ‘Ze heeft veel zorgen.’

‘Zorgen?’ Frankie bleef staan. ‘Eva, mijn moeder heeft haar zorgen al jaren geleden achter zich gelaten. En kunnen we het nu ergens anders over hebben? Ik had het nooit moeten vertellen. Ze heeft mijn dag verpest, en dat is niet voor het eerst. In New York wonen heeft veel voordelen, maar het aller-grootste voordeel is dat ik mijn moeder uit de weg kan gaan.’

Paige bedacht voor de zoveelste keer hoeveel geluk ze had met haar ouders. Ze waren soms wat overbezorgd, maar vergeleken bij Frankies moeder heerlijk normaal. ‘In New York wonen is voor ons allemaal het beste wat ons ooit is overkomen. Hoe hebben we het ooit kunnen stellen zonder Bloomingdale’s en de Magnolia Bakery?’

‘Of zonder eendjes voeren in Central Park,’ zei Eva dromerig. ‘Dat vind ik het allerleukst. Dat deed ik altijd in het weekend met mijn grootmoeder.’

Frankies blik werd zachter. ‘Mis je haar erg?’

Eva’s glimlach vervaagde. ‘Het gaat wel. Ik heb goede en slechte dagen. Het is niet zo erg als een jaar geleden. Ze is drieënnegentig geworden, dus ik mag niet klagen. Maar het voelt gewoon gek dat ze er niet meer is. Ze was de enige constante in mijn leven en nu is ze weg. Nu heb ik niemand meer. Geen familie.’

‘Je hebt ons,’ zei Paige. ‘Wij zijn jouw familie. Laten we dit weekend wat leuks gaan doen. Shoppen? We kunnen naar de make-upafdeling van Saks Fifth Avenue gaan en daarna gaan dansen.’

‘Dansen? Daar ben ik dol op.’ Eva schudde met haar heupen, waarmee ze bijna weer een file veroorzaakte.

Frankie duwde haar vooruit. ‘Shoppen en dansen op één dag? Dat kunnen mijn voeten niet aan. Bovendien is zaterdagavond filmavond. Laten we een lekkere horrorfilm gaan kijken.’

Eva trok een gezicht. ‘Geen sprake van. Dan doe ik de hele nacht geen oog dicht.’

Paige viel haar bij. ‘Ik stem ook tegen. Misschien vindt Matt het wel goed als we een meidenavond doen om mijn promotie te vieren.’

Frankie zette haar bril recht. ‘Je broer springt nog liever van het dak dan dat hij met ons meidenfilms gaat kijken.’

‘We kunnen ook vanavond uitgaan in plaats van zaterdag,’ stelde Eva voor. ‘Als ik niet uitga, kom ik nooit iemand tegen.’

‘Mensen komen niet naar New York om iemand tegen te komen. Ze komen voor de cultuur, de ervaring, het geld... voor van alles, maar niet om de man van hun dromen tegen te komen.’

‘Waarom ben jij dan hierheen gekomen?’

‘Omdat ik in een grote, anonieme stad wilde wonen en mijn beste vrienden hier waren. En sommige dingen vind ik te gek,’ gaf Frankie toe. ‘De High Line, de botanische tuinen en ons eigen plekje in Brooklyn. Ik ben dol op ons huis en ik ben je broer eeuwig dankbaar dat we het van hem mogen huren.’

‘Hoor je dat?’ Eva gaf Paige een por. ‘Frankie zei iets positiefs over een man.’

‘Matt is een van de weinige fatsoenlijke mannen op deze planeet. Hij is gewoon een vriend. Ik vind het prima om single te zijn. Is daar iets mis mee?’ Frankie vervolgde koeltjes: ‘Ik ben een zelfstandige vrouw en daar ben ik trots op. Ik verdien mijn eigen geld en ben aan niemand verantwoording schuldig. Single zijn is een keuze, geen ziekte.’

‘Als ik kon kiezen, zou ik liever niet single zijn. Daar is toch ook niets mis mee? Ik word er gewoon moedeloos van dat het condoom in mijn portemonnee al over de houdbaarheidsdatum heen is.’ Eva schoof een weerbarstige blonde krul achter haar oor en veranderde listig van onderwerp. ‘Wat hou ik toch van de zomer. Jurkjes, slippers, Shakespeare in Central Park, varen op de Hudson, lange avonden op ons dakterras. Niet te geloven dat jouw broer dat zelf heeft gemaakt. Echt superknap.’

‘Die daktuin is inderdaad zalig,’ beaamde Paige. Haar broer was acht jaar ouder en had hun eiland al veel eerder verlaten. Hij was in New York City als landschapsarchitect aan de slag gegaan en had inmiddels een florerend eigen bedrijf.

Frankie versnelde haar pas. ‘Hoe is het met die klus in Midtown afgelopen? Is dat nog doorgedaan?’

‘Hij wacht nog op antwoord, maar zijn bedrijf loopt goed.’

En nu was het haar beurt. Haar promotie was de volgende stap in haar levensplan. Hopelijk was het ook een volgende stap in het verhelpen van de beschermdrang van haar familie.

Paige had een aangeboren hartafwijking, en haar jeugd was gekenmerkt geweest door ziekenhuisbezoeken, artsen en liefhebbende ouders die krampachtig hun bezorgdheid probeer-

den te verbergen. Het had haar een gevoel van machteloosheid gegeven. De dag dat ze uit het ziekenhuis kwam na – hopelijk – haar allerlaatste operatie, had ze zichzelf heilig voorgenomen dat te veranderen. Afgezien van de standaardcontroles hoefde ze gelukkig geen medische ingrepen meer te ondergaan en was ze gezond. Ze wist dat ze ontzettend veel geluk had gehad en was vastbesloten om alles uit het leven te halen wat erin zat. En dat kon alleen als ze Puffin Island zou verlaten. Ze was een heel nieuw leven begonnen en alles ging goed.

Eva onderbrak Paige in haar gedachten. ‘We moeten opschieten. We mogen niet te laat komen.’

‘Ze kan ons niet weer verwijten dat we parttime werken, want gisteravond hebben we tot diep in de nacht doorgewerkt.’ Paige hoefde niet te vragen wie Eva bedoelde. Het ging om Cynthia, de evenementenmanager, het enige aspect dat Paige niet leuk vond aan haar baan. Cynthia was een jaar na Paige bij Star Events komen werken en daarna was de sfeer in het bedrijf onmiddellijk veranderd. Alsof iemand chemisch afval in een schoon bergbeekje had gegooid en iedereen had vergiftigd die eruit dronk. ‘Echt niet te geloven dat ze die arme Matilda heeft ontslagen. Hebben jullie nog iets van haar gehoord?’

‘Ik heb tig keer gebeld, maar ze neemt niet op,’ zei Eva. ‘Ik maak me zorgen. Ze had die baan hard nodig. Ik weet niet waar ze woont, anders zou ik even langsgaan.’

‘Blijf bellen. Ik ga proberen Cynthia op andere gedachten te brengen.’

‘Wat is toch haar probleem? Ze is altijd boos. Als ze het zo’n vreselijke baan vindt, waarom gaat ze dan niet gewoon weg?’

Telkens als ik haar zie, heb ik de neiging om me te verontschuldigen, ook al heb ik niks verkeerd gedaan. Ze kijkt me altijd aan alsof zij een haai is en ik een klein zeehondje die ze in één hap gaat verorberen.'

Paige schudde haar hoofd. 'Ze gaat nooit weg. Nog een reden waarom ik deze promotie wil. Dan heb ik minder contact met haar, meer verantwoordelijkheid, en mijn eigen klanten.' Ze zou meer ervaring opdoen en ooit, hopelijk over niet al te lange tijd, zou ze haar eigen bedrijf opzetten en eigen baas zijn. Dan zou ze zelf de touwtjes in handen hebben. Dat was haar droom, maar ze wilde het niet bij één droom houden. Ze had een plan.

'Je zou een geweldige baas zijn,' zei Eva. 'Sinds de dag dat je het feestje voor mijn achtste verjaardag organiseerde, wist ik dat je het ver zou schoppen. Hoewel het natuurlijk niet moeilijk is om een betere baas te zijn dan Cynthia. Ik hoorde laatst iemand zeggen dat ze pas tevreden is als ze iedereen minstens één keer aan het huilen heeft gekregen.' Plotseling bleef ze voor een etalage staan, en het hele gesprek was opeens vergeten. 'Denk je dat die jurk mij past?'

'Jou wel, maar ik denk niet dat hij nog in je kledingkast past.' Paige sleurde haar mee. 'Je moet iets wegdoen voordat je iets nieuws koopt.'

'Kan ik er wat aan doen dat ik me hecht aan spullen?'

Frankie ging aan de andere kant naast Eva lopen, zodat ze niet in de etalages kon kijken. 'Hoe kun je je nu hechten aan kleren?'

'Makkelijk zat. Als ik bepaalde kleren aanheb en er gebeurt iets positiefs, trek ik die kleren weer aan als ik me positief wil voelen. Vandaag heb ik bijvoorbeeld mijn geluksshirt aan om

ervoor te zorgen dat Paige bij haar promotie ook een flinke loonsverhoging krijgt.’

‘Hoe kan een T-shirt nou een geluksshirt zijn?’

‘Er zijn positieve dingen gebeurd toen ik dit T-shirt droeg.’

Frankie schudde haar hoofd. ‘Ik wil het niet weten.’

‘Mooi, want ik ga het je ook niet vertellen. Je weet heus niet alles over me. Ik heb een mysterieuze kant.’ Eva verdraaide haar nek om toch naar de etalages te kunnen kijken. ‘Mag ik nou –’

‘Nee.’ Paige gaf haar een por. ‘Je bent helemaal niet mysterieus. Je bent een open boek.’

‘Dat is in ieder geval beter dan wreed en harteloos. En we hebben allemaal onze verslavingen. Bij Frankie zijn dat bloemen, bij jou rode lippenstift...’ Eva keek haar zijdelings aan. ‘Leuke kleur is dat. Nieuw?’

‘Ja. Het heet Summer Success.’

‘Heel toepasselijk. Laten we het vanavond gaan vieren. Of denk je dat Cynthia je mee uit wil nemen?’

‘Cynthia gaat niet uit.’ Paige had haar uiterste best gedaan haar baas te begrijpen, maar tevergeefs. ‘Ik heb haar nog nooit over iets anders dan werk horen praten.’

‘Zou ze een seksleven hebben?’

‘Niemand van ons heeft een seksleven. Dit is Manhattan. Iedereen is te druk voor seks.’

‘Behalve mijn moeder dan,’ mompelde Frankie.

‘En Jake,’ voegde Eva er snel toe. ‘Hij was ook bij het Adams-event laatst. Knapste man van het hele evenement. Goed gekleed ook. Hij heeft de ene vrouw na de andere, maar ja, het scheelt natuurlijk als je zo’n goddelijk lijf hebt. Ik snap best waarom je als puber zo verliefd op hem was, Paige.’

Paige voelde zich alsof ze een stomp in haar maag kreeg. ‘Dat is lang geleden.’ De gedachte aan Jake die seks had, zou haar koud moeten laten.

‘Je eerste liefde vergeet je nooit,’ zei Eva. ‘Dat gevoel gaat nooit helemaal over.’

‘Je eerste teleurstelling ook niet. Dat gevoel gaat ook nooit over. Het is al eeuwen geleden dat ik verliefd was op Jake, dus jullie hoeven niet zo te kijken.’

Maar het was geen eenvoudige band die ze hadden. Soms wenste ze dat Jake niet de beste vriend van haar broer was. Als hij gewoon een jongen uit haar middelbareschooltijd was geweest, had ze erom kunnen lachen en de hele geschiedenis kunnen vergeten, maar nu leek ze de gênante herinnering eindeloos met zich mee te torsen. Het was altijd aanwezig. Zelfs nu nog, na al die jaren, schaamde ze zich als ze dacht aan wat ze allemaal tegen hem had gezegd. En wat ze allemaal had gedaan.

Ze was ook nog eens naakt geweest – ze kon wel door de grond zakken als ze er weer aan dacht.

Zou hij er ooit aan denken? Want zij dacht er heel vaak aan.

Ondertussen babbelde Eva verder. ‘Ik denk dat er wel een miljoen vrouwen zijn die hem op hun bucketlist hebben staan.’

Frankie schudde ongelovig haar hoofd. ‘Als mensen een bucketlist opstellen, kiezen ze voor fantastische ervaringen, zoals parachutespringen of de Machu Picchu beklimmen.’

‘Veel vrouwen vinden door Jake Romano gekust worden een fantastische ervaring. Het lijkt mij ook heel wat beter dan parachutespringen, maar ik heb dan ook hoogtevrees.’

Paige liep zwijgend verder. Ze zou er nooit achter komen.